

Vrouwkje Tuinman

Ons geheime eiland

Een wandeling

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

‘Ons paradijs. Onze toestand van onbeweeglijkheid.
Daar mag nooit iets aan veranderen.’

F. Starik in *Hollands Maandblad*, 2017 – 5

De laatste wandeling die F. en ik elke vakantie maakten was er een van pakweg twintig meter. Met onze rolkoffers rammelden we over de boulevard. Op de hoek wachtten we op het taxibusje dat ons naar het vliegveld zou brengen, alwaar een vliegtuig aan zou komen. Daaruit stroomden nieuwe vakantiereizigers, iemand laadde zakken vuilnis uit, een ander ging halfslachtig met een doekje door de cabine, waarna wij ingeladen zouden worden en naar huis gebracht.

Omdat we allebei altijd bang waren te laat te zijn, het vliegtuig te missen, nooit meer thuis te komen, vingen we ook die laatste keer de tocht vroeg aan en volbrachten hem opgelucht, omdat we nog geen draaiende motor hoorden. Jij stak geen sigaret op want dat mocht niet meer van de dokter. We keken nog één keer naar de zee.

Sindsdien is het voor mij in wisselende mate geloofwaardig dat we nog steeds op die stoffige hoek staan, er misschien net weer zijn afgezet om aan een vakantie te beginnen, in welke vorm dan ook permanent verkeren. Achter de berg kan ieder moment de zon opkomen. Op het strand staat nu nog een rode vlag, maar straks lig jij daar en ga ik de oceaan in. We beginnen een dag die zich ongeveer zal voltrekken als al onze dagen hier.

Het is voorstelbaar, vanaf mijn laptop. Al sinds 2018 tik ik af en toe het adres in van de autoverhuurmaatschappij die webcams op de boulevard heeft hangen en 24 uur per dag live uitzendt in lage resolutie. Elke paar seconden verplaatsen de golven zich op magische wijze, slieren de palmen net iets anders in de wind, is er plots een strandganger bij gekomen of vertrokken. Soms draait een paraglider schokkerig de laatste rondjes voor zijn landing.

Het helpt dat de webcam net niet tot die ene straathoek reikt. Vermoedelijk zijn we net het beeld uit gelopen. Misschien beleven we een avontuur.

Een avontuur beleven. Zo noemden wij het aangaan van een niet al te grote onderbreking van ons nor-

male patroon. Thuis was dat bijvoorbeeld: naar de markt gaan, altijd via dezelfde route, tegen de klok in.

Op vakantie kon het avontuur grofweg drie vormen aannemen. Eén keer gedurende de reis pakten we de bus naar het stadje. Daar gingen we in een vaste volgorde onze favoriete winkels en terrassen af, en via de grote supermarkt weer naar de bus. Uit en thuis in drie uur. Optie twee was een rondgang om het grote hotel waar wij godzijdank niet verbleven, zo een met polsbandjes en animatie, maar ook met rotstuinen, een volière en een leger aan katten die geaaid wilden worden. Dat deden we drie, vier keer per vakantie. Vaak genoeg om een band met de dieren op te bouwen en om zeker te weten dat we hier echt geen verblijf overwogen.

Ten slotte was er de 'grote' wandeling van pakweg twee uur, hooguit tweeënhalf. Die was bedoeld voor de dag dat het niet zulk mooi weer leek te worden. Zo'n ochtend waarop in plaats van de zon wolken achter de berg vandaan kwamen en de wind dermate opstak dat de rode vlag op het strand niet snel zou worden weggehaald. De man die de bedjes daar om half tien neerzette was nog niet begonnen.

Op die dag voegden we ons voor eventjes bij het leger vakantiegangers dat juist hiervoor was gekomen: bewegen, met ferme pas, in elke hand een opvouwbare carbon stok, om de schouders een rugzak, op de telefoon een zorgvuldig voorgeprogrammeerde route. Nu ja, dat hadden wij dus allemaal niet, en we gingen ook niet eerst een uur met de auto naar een nieuwe, onbekende plek om daar onze stokken uit te klappen, wij sjokten gewoon ons dorp uit.

Twaalf jaar lang landden wij elke winter op dezelfde plek. Ons geheime eiland, zo noemden we het na de eerste keer, toen we leerden dat we voortaan aan de westkant moesten verblijven, omdat de oostzijde weliswaar iets goedkoper is, maar er ook vaak een dikke wolk hangt die de zon blokkeert. Toch werden we meteen verliefd. De elf volgende jaren reisden we af naar de westkust, naar hetzelfde dorp, bijna altijd naar hetzelfde appartement. Een week, later tien dagen, uitlopend naar twaalf. Meer van hetzelfde.

Meestal kwam onze reis, tegen de tijd dat het zover was, een maand te laat. Eigenlijk konden we het idee van het huis uit en een vliegtuig in moeten bijna niet